

alt Fald logisk. Men nu er det, som sagt, en Episode.

Vender vi os til Fremtiden, maa jeg hævde, at den samme Regel gælder dér, at hvilket militært Beredskab vi skal have — ogsaa intet militært Beredskab — er afhængigt af, hvorledes Magternes Stilling er, og hvilke Muligheder der er for os til at komme ind i en Konflikt. Nu vil de Herrer sige: Ja, men vi faar Folkenes Forbund. Jeg hørte forleden Dag en Bekendt af mig, der er en ivrig Antimilitarist, sige: Vi kan brillant afvæbne, Folkeforbundet befrier Verden for Krig. Samtidig hørte jeg en dansk Officer, der var aldeles henrykt over dette Folkeforbund og deri saa en stor Forjættelse for nye Bevillinger og nye Avancementer. Saa meget kan to Mennesker faa ud af den samme Ting, naar de tænker forskelligt. Jeg vil have Lov til at sige een Ting om dette Folkenes Forbund som Forudsætning for vor militære Ordning, nemlig denne, at det ikke eksisterer. Jeg vil ikke tale om, at Meksiko, Persien og Abyssinien ikke er med, de er nu en Gang nærmere Interessesfærer end Lande, men jeg vil minde om, at United States, Tyskland og Rusland ikke er med, og i samme Øjeblik som Rusland og Tyskland ikke er med, er det i Forhold til os og med vor Beliggenhed intet Folkenes Forbund. Det er muligt, at det ude i Verden ikke betyder saa meget, men naar vi tager Danmark alene med vor Beliggenhed, er vort første Spørgsmaal dette: Er Tyskland og Rusland med, de to Lande, der foruden England er vore Stormagtsnaboer? Saa længe de ikke er med, har jeg Lov til at sige, at et egentligt Folkenes Forbund, med den Sikkerhed, det skulde give, eksisterer ikke. Det, der foreligger, er kun en Militæralliance, i hvilken kun eet Land, nemlig England, vedrører os, en engelsk-fransk Militæralliance med det Formaal at sikre og overholde den Fred, der nu er lavet. Men hvor fortræffelig den end kan være, er der ingen, der tror paa, at det er en stabil Fred. Der er ingen, der tror, at det er en Fred, hvor vi har varende Interesse. I alt Fald er vi blot et Led i et engelsk-fransk Forsvarsforbund med det for Øje at opretholde den Situation, der er opnaaet, og som bl. a. giver sig Udslag i, at vi hører til de Lande, der skal sikre Danzigs Bestaaen og sikre en hel Masse Stater, om hvilke vi knap nok ved, hvor de ligger. Vi skal vel ogsaa sikre Kolonifordelingen, der i alt Bald i Relation til os

kun kan være glædelig, hvis vedkommende Indehaver af Kolonierne fører den aabne Dørs Politik og ikke en Raastofmonopolpolitik.

Jeg for mit Vedkommende vilde sige, hvis man spurgte mig, at hvis jeg skulde følge mit Hjerte, vilde jeg synes, at en Alliance med England var noget af det skønneste. Ikke blot er England Sejrherr, og det er godt at staa sig godt med Sejherren, men vi skylder England Tak, fordi det efter at have hjulpet Frankrig ogsaa har hjulpet os til at realisere vore dyreste Forhaabninger. Og endelig vil jeg sige, at mine egne Anlæg, min politiske og økonomiske Opdragelse er saa positiv engelsk. Jeg har levet mange Aar i England, jeg holder af England. Men Spørgsmaalet er ikke, hvad jeg holder af. Spørgsmaalet er ikke en Gang om Taknemmelighed, skønt jeg erkender, at Taknemmelighed er en respektabel Egenskab og undertiden kan være fordelagtig, naar den ikke drives for vidt. Men der en Ting, som hverken Sejr eller Taknemmelighed kan forandre, og det er vor geografiske Beliggenhed. Jeg kan ikke andet end Gang paa Gang understrege, at uagtet Ententens Sejr ligger vi i dette Øjeblik, hvor vi laa før Krigen. Der er maaske nogle Mennesker, der vil synes, at det er en ikke ny Oplysning, men det er ikke desto mindre en Sandhed, en Ting, der har positiv Værdi. Vi ligger, hvor vi laa før Krigen, som en Udløber af Mellemeuropa. Det vil sige, at Folkenes Forbund, hvori Tyskland og Rusland ikke er med, kan i Forhold til os kun blive en ensidig Alliance. Det er for os en Tilslutning til et Forbund, der ikke giver Sikkerhed mod Krig eller rettere snarere giver Sikkerhed for det modsatte, for at inddrages i den kommende Krig. Med et Folkenes Forbund, hvori bl. a. Rusland og Tyskland ikke er med, bliver der ikke Fred paa den Kant af Jorden, hvor vi er. Derfor ikke blot haaber jeg, men jeg er overbevist om, at hans Majestæts Regering, naar den skal paatage sig de Forpligtelser, der følger af at gaa ind i Folkenes Forbund, har konfereret med de fire andre gotho-germanske neutrale Stater, Sverige, Norge, Holland og Svejts, og at der hos dem alle er en Viden og Forstaaelse af, at et Folkenes Forbund uden Tyskland, og eventuelt uden Rusland, ikke er en Værdi. Det er at ønske, allerede for vor egen Sikkerheds Skyld, at Folkenes Forbund hurtigst muligt kommer til at omfatte Tyskland. Thi uden det vil For-